

Γιῶργος Χρονᾶς

Δύο Ποιήματα

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ

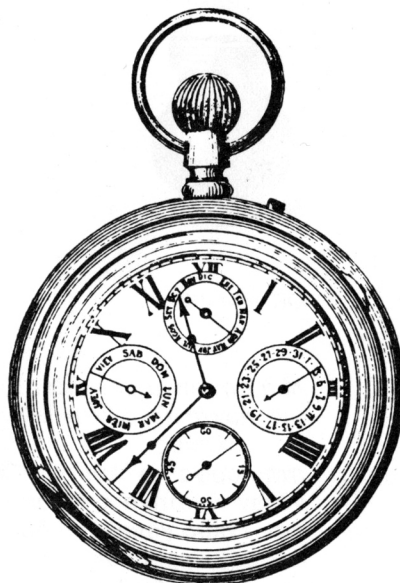
ὄρᾶν φάος ἡελίοιο, σημαίνει στὸν Ὀμηρο ζῶ

Τώρα πέθανα πιά, ἤσυχᾶστε.
Τὸ σῶμα μου λιώνει πολὺ πιο̄ κάτω
ἀπὸ ὑπόγεια σινεμά καὶ ταβέρνες.
Μόνο νά, ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος
χείμαρος
τὸν ὕπνο μου ταράζει.

Μάνα ἐδῶ πού βρίσκομαι
δέν ἔχω τηλέγραφο
Γιὰ νά σοῦ γράψω γράμμα
δέν ἔχω ἓνα κραγιόν
Κι ὅταν νυχτώνει μὲ στάχτη
καὶ μὲ σκόνη τὰ σημάδια μου σκεπάζω

Θεέ μου, ἔτσι μόπαιρνε τὸ κεφάλι
στὰ χέρια του.
Μετά μ' ἔδωσε μιά χτένα.
Κλεῖσε τὴν πόρτα, χαμήλωσε τὸ ραδιόφωνο
Πές μου, σήμερα
Τὸν εἶδες στὸ σταθμό;

Πῶς ἄντεξες τόσες φορές
τὸν ἴδιο δίσκο στὸ πίκ - ἄπ
καὶ ἔξω ἔχει νυχτώσει
Τὰ μάτια σου σὰ πεθαμένα στὸν ὕπνο
τὰ χέρια σου σπασμένα
Μὲ μαῦρα παλτά καὶ μὲ ψηλά τακούνια
ποῦ πᾶνε θεέ μου
αὐτές οἱ γυναῖκες μέσα στὴ νύχτα
Δέν ξέρουνε σ' αὐτές τίς μάντρες
κρύβονται μηχανουργεῖα
ἠλεχτρολόγοι καὶ ὀξυγονοκολλητές
Καὶ πιο̄ μέσα ἢ νύχτα πλέκεται μὲ χτύπους
στὴ μέρα;

Τότε μ' ἀπαράτησε
κι ἔφυγε μέ φορτηγό στό Ζάγκρεμπ.
Μάνα,
δέ μπορῶ ἄλλο νά δουλεύω
Νά γυρίζω νά ρωτῶ

Ὅταν κάνει κρῦο τὰ βράδια, μούγραφε
πῶς λυπᾶμαι
Ἄραγε βρῆκες ροῦχα σκεπάζεσαι
Τό δωμάτιο βλέπει σέ δρόμο;

Τόν πῆραν Τόν μάζεψαν
Μόνο μιά γρηά θεία του κι ἐγώ τόν πήγαμε
στήν κηδεία

Θεοί, ἔτσι χαθήκαμε ἀντίθετα

ΤΟ ΜΠΑΡ J. S. BACH

Στολές ἀκαθορίστων ταγμάτων
φορᾶνε τὰ παιδιά
Γιά νά σημάνουν περ ἴ ἀνήκουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ

Μπορεῖ ἓνας ἄντρας
ἀπό ἐκείνους πού ἔφυγαν
νά παράτησε τήν ἐφημερίδα του ἐδῶ
Τώρα περνάει ἀπό χέρι σέ χέρι
μιά σκυταλοδρομία δίχως νόημα.
Σήμερα Τετάρτη, τῆς Ἁγίας Ἀρέθας
Πάω νά κουρευτῶ
Ἐσύ;

25 Δεκεμβρίου 1974

Μέ κρῦο μικραίνουνε τὰ δάχτυλα
Πέφτουνε τὰ δαχτυλίδια τῶν νεονύμφων
Αὐτῶν πού πέρασαν τὰ χρόνια μαζί
χάνονται
Ἀλλάζουν ὄψη τὰ κορίτσια στό μπορντέλο
Τά σώματα χαλαρώνουνε μετά ἀπό δυνατές
ψηλαφήσεις
Οἱ μαγικές λέξεις δέν ἀκούγονται
Οἱ σάλεις γεμίζουνε ἄγνωστους, μέ πεθαμένους φίλους
τά μαγειρεῖα

Τέτοια βράδια πικκνώνουνε οἱ τάξεις τῶν ἀγνωσμένων